

Sygn. akt VIII U 2118/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.10. 2023 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 28.06.2022 r. odmówił P. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 12.09.2022 r. ustaliła, że P. G. nie jest niezdolny do pracy.

/decyzja k. 20 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. G. urodził się (...), ma wykształcenie gimnazjalne, pracował jako magazynier, ochroniarz, prowadził działalność gospodarczą w ramach transportu krajowego. Posiada umiarkowany stopień niepełnosprawności – symbol 05 R ustalony orzeczeniem z dnia 16.10.2020 r do dnia 16.10.2022 r.

/ bezsporne/

W okresie 4.07.2021 – 10.2022 r pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/bezsporne/

W dniu 28.06.2022 r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/ bezsporne/

Orzeczeniem z dnia 12.08.2022 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/opinia lekarska k. 18 akt ZUS/

Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 12.09.2022 r stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/opinia lekarska k. 19 akt ZUS/

U P. G. w sądowym badaniu przez biegłego specjalistę w zakresie neurologii rozpoznaje się zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych bez istotnych deficytów neurologicznych. Nie stwierdza się niezdolności do pracy. Na rynku pracy wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

/ pisemna opinia biegłego neurologa – k. 14 - 16/

Z punktu widzenia diabetologa – internisty u wnioskodawcy rozpoznano cukrzycę typ 2, leczoną lekiem doustnym, wyrównaną, niepowikłaną, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, nadciśnienie tętnicze, otyłość, (...). Cukrzyca nie powodowała konieczności hospitalizacji i stopień jej zaawansowania nie powoduje niezdolności do pracy. Wskazany jest ubytek wagi, który niewątpliwie poprawiłby wydolność i samopoczucie wnioskodawcy.

/pisemna opinia biegłego diabetologa – k. 27 – 29/

Z punktu widzenia neurochirurga ustalono, że opiniowany był w stanie ogólnym dobrym, w logicznym kontakcie słownym, o prawidłowej orientacji, nie stwierdza się ewidentnych cech uszkodzenia nerwów czaszkowych, mowa prawidłowa, ruchomość kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowo – krzyżowym prawidłowa, brak cech wzmożenia napięcia mięśni przykręgosłupowych, siła mięśniowa, napięcie mięśniowe w kończynach górnych i dolnych prawidłowe, symetryczne, funkcja dłoni prawidłowa, ruchy naprzemienne sprawne, nie wywołano odruchów w kończynach górnych i odruchów kolanowych, odruchy skokowe obecne, równe. Nie stwierdzono objawów patologicznych oraz innych cech świadczących o uszkodzeniu układu piramidowego. Objawy korzeniowe z odcinka szyjnego i odcinka lędźwiowo – krzyżowego były nieobecne. Nie stwierdzono zaburzeń zborności kończyn. Próba R. prawidłowa, chód z użyciem kaski łokciowej, zmiana pozycji ciała samodzielnie. Otyłość olbrzymia. Opiniowany z przyczyn neurochirurgicznych jest zdolny do pracy. Nie stwierdza się ubytkowych objawów neurologicznych o nasileniu uniemożliwiającym pracę ani też zespołu korzeniowego. Z dokumentacji nie wynika, aby opiniowany po odmowie świadczenia rentowego leczył się intensywnie z powodu dolegliwości ze strony kręgosłupa. Istnienie cech choroby zwyrodnieniowej w badaniu (...) nie jest równoznaczne ze świadczeniem rentowym. Decyduje stan neurologiczny i przebieg leczenia. Osoba z dużą przepukliną dysku nie powinna wykonywać ciężkich prac fizycznych i przenosić dużych ciężarów. Ocena, do jakiej pracy może być dopuszczony wnioskodawca leży w gestii lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy. Opiniowany z uwagi na dużą otyłość cały czas przenosi duży ciężar, który ma niekorzystny wpływ na kręgosłup objęty zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi. Badanie wnioskodawcy było pełne i obejmowało ocenę ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego.

/pisemna opinia biegłego neurochirurga – k. 74 – 76, opinia uzupełniająca – k. 102/

Wnioskodawca w 2023 roku ma orzekane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

/bezsporne/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumentację lekarską w tym dokumentację przedłożoną przez wnioskodawcę w toku procesu, opinie biegłych lekarzy neurologa, diabetologa i neurochirurga.

Opinie biegłych Sąd uznał za wiarygodne, zostały bowiem one sporządzone przez biegłych o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca. Biegli nadto w sposób wyczerpujący określili schorzenia, jakie występują u wnioskodawcy i kompleksowo ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych. Wydane w sprawie opinie są logiczne, spójne i rzetelnie opisują stan zdrowia ubezpieczonego, stanowiąc tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Opinie te zostały wydane w oparciu o dokumentację medyczną przedstawioną przez wnioskodawcę oraz po uprzednim zbadaniu ubezpieczonego.

Sąd ma przy tym na uwadze, iż ubezpieczony po zapoznaniu się z treścią opinii biegłego neurochirurga, nie zgadzał się z jego wnioskami, podważając poprawność jego oceny domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności, ewentualnie o wydanie uzupełniającej. Przy tym jednocześnie poza własną oceną swojego stanu zdrowia i krytyką oceny biegłego nie przedstawił do niej jakichkolwiek merytorycznych zarzutów pozwalających na uznanie, iż opinię wydano w sposób nierzetelny a wynikające z niej wnioski nie mają oparcia w rzeczywistym stanie rzeczy.

Wskazać należy że opiniujący w sprawie biegły neurochirurg w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisał stan zdrowia wnioskodawcy z uwzględnieniem wszelkiej dostępnej dokumentacji medycznej ponadto z uwzględnieniem schorzeń wnioskodawcy ocenił poziom i stopień naruszenia sprawności jego organizmu rzutujący na brak stwierdzenia jego niezdolności do pracy. Analiza opinii biegłego pozwala uznać, iż ten wnikliwie zapoznał się z dokumentacją medyczną ubezpieczonego i dokumentacją przedłożoną w procesie, historią jego choroby, i wyciągnął zarówno z tych dowodów oraz z osobistego badania ubezpieczonego stanowcze wnioski w zakresie oceny jego zdolności do pracy, które zostały

umotywowane w sposób niebudzący wątpliwości. Biegły odniósł się też do zastrzeżeń i zarzutów ubezpieczonego w opinii uzupełniającej wykazując ich bezzasadność. To natomiast, iż ostatecznie wnioskodawca subiektywnie inaczej niż biegły ocenia dokumentację medyczną i stan własnego zdrowia, ocenę procesu leczenia, bez przedstawienia konkretnych i jednoznacznych zarzutów, które dyskwalifikowałyby opinię biegłego jako nierzetelną, stanowi jedynie polemikę z wnioskami końcowymi tej opinii i co za tym idzie nie może odnieść skutku tylko z tego powodu, że strona powodowa jest niezadowolona z dokonanej przez biegłego oceny. Wnioski wypływające z opinii biegłego należy więc uznać za kompletne i miarodajne dla rozstrzygnięcia. Po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą wnioskodawca nie zgłaszał dalszych wniosków dowodowych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 504.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z Art. 57a ustawy warunek określony w art. 57 ust. 1 pkt 2 nie jest wymagany od ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy jest spowodowana wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 i 2 w/w ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony jeżeli wynosi on łącznie co najmniej 5 lat dla osób u których niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust.4 warunku powyższego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odniesieniu do odwołującego się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym opinii biegłego z zakresu neurochirurgii, skarżący przy uwzględnieniu posiadanych przez niego schorzeń, jest jednak zdolny do wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami. W ocenie Sądu biegli w opiniach wyczerpująco wyjaśnili dlaczego w taki właśnie sposób ocenili zdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy zarobkowej. Opinie biegłych oceniające stan zdrowia wnioskodawcy szczegółowo tłumaczą dlaczego naruszenie sprawności organizmu skarżącego nie przekłada się na niezdolność świadczenia przez niego pracy. Brak jest przy tym, w ocenie Sądu, podstaw by kwestionować rzetelność i merytoryczną poprawność wskazanych opinii, zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak postanowienie SN z 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Znamiennym jest, iż wnioski wynikające z wydanych w sprawie opinii biegłych dotyczących zdolności do pracy odwołującego nie zostały skutecznie merytorycznie zakwestionowane przez stronę powodową. Wnioskodawca, zgłaszając zarzuty do opinii biegłego nie zgadzając się z jej treścią, wyłącznie polemizował z jej wnioskami, subiektywnie opisując własny stan zdrowia i dokumentację medyczną, nie przedstawiając argumentów podważających wartość dowodową tej opinii co do meritum, prezentując jedynie swój własny pogląd co do zdolności do podjęcia pracy.

O nabyciu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie mogą przesądzać subiektywne odczucia osoby ubezpieczonej. /III AUa 12/21 - wyrok SA Szczecin z dnia 21-04-2021/ Jeśli w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy przedmiotem sporu jest ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o to świadczenie, to taka ocena jako wymagająca wiadomości specjalnych musi być dokonywana z udziałem biegłych lekarzy reprezentujących odpowiednie specjalności medyczne (art. 278 § 1 i następne KPC) i opierać się przede wszystkim na wnioskach wynikających ze sporządzonych przez tych biegłych opiniach. Specyfika dowodu z opinii biegłego (biegłych) polega zaś m.in. na tym, że jeżeli taki dowód (dowody) został już przez sąd dopuszczony, to stosownie do art. 286 KPC, opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Zarzuty dotyczące nieuwzględnienia wniosków o przeprowadzenie dowodów z opinii kolejnych biegłych nie mogą natomiast odnieść skutku, jeżeli wydane już przez biegłych opinie wyjaśniają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a ich fachowość i rzetelność nie została w żaden sposób podważona. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują również obowiązku uzupełnienia już sporządzonej opinii czy to na piśmie, czy też w formie ustnej do protokołu rozprawy w każdym wypadku. Pozostawiają one sądowi decyzję, czy opinia wymaga dodatkowych wyjaśnień ze strony jej autora, a także, czy wyjaśnienia te powinny być złożone w formie ustnej czy w formie pisemnej. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii /III UK 478/18 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 29-01-2020 r./ Ocena niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wymaga wiadomości specjalnych, które posiadają biegli lekarze specjaliści z zakresu schorzeń wcześniej rozpoznanych u wnioskodawcy. Sąd zarazem nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii od tych samych biegłych lub innych biegłych, jeżeli już sporządzone w sprawie opinie są jednoznaczne i tak przekonujące, że określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną. Potrzeba powołania innego biegłego nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z dotychczas złożonych opinii, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowych opinii. Nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożone opinie są niekorzystne dla strony. Dopuszczenie dodatkowej opinii w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne. /III AUa 575/19 - wyrok SA Lublin z dnia 11-03-2020/

Na gruncie rozpoznawanego przypadku wydający w sprawie opinie biegli jednoznacznie stwierdzili, iż na dzień wydania zaskarżonej decyzji, stwierdzone u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu nie powoduje jego niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd przy tym nie neguje – wynika to bowiem z treści opinii, iż wnioskodawca jest osobą obciążoną schorzeniami, jednakże powyższe samo w sobie żadną miarą nie może być utożsamiane z nieudolnością do pracy (art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Biologiczny stan kalectwa lub choroba, które nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, przesądzają o braku prawa do świadczenia rentowego. /III AUa 812/20 - wyrok SA Lublin z dnia 21-10-2020/ Sam fakt występowania dysfunkcji organizmu w związku ze schorzeniami wnioskodawcy nie determinuje istnienia jego niezdolności do pracy, istotne jest czy i w jakim zakresie schorzenia te wpływają na utratę zdolności do pracy. Oceny w tym przedmiocie dokonują biegli, posiadający odpowiednie wiadomości specjalne, w oparciu o dokumentację medyczną oraz wyniki badania odwołującego się. /III AUa 128/21 - wyrok SA Lublin z dnia 01-07-2021/.

Wnioskodawca, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów z uwagi na posiadane schorzenia nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. W konsekwencji wobec braku dowodów potwierdzających stanowisko ubezpieczonego, żądanie odwołania zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania wnioskodawcy prawa o renty nie mogło zostać zaakceptowane.

Sąd rozpatrując odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych badał zasadność tej decyzji, oceniając stan rzeczy z chwili jej wydanie. Ewentualna zatem zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego po tej dacie nie mogła mieć wpływu na ocenę zasadności zaskarżonej decyzji. Sąd badając zasadność wydanej w postępowaniu administracyjnym decyzji ZUS bada jej trafność, biorąc pod uwagę stan faktyczny z dnia wydania tej decyzji. Zauważyć również należy, że ewentualne pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy i jego wpływ na zdolność do pracy może być przedmiotem kolejnego postępowania, które stosownym wnioskiem może zainicjować sam wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne.